

[Maisted]

hvad denne investering i kapitalapparatet vil give af afkast til det danske samfund og dermed forbedre betalingsbalancen.

Og så kommer yderligere belastningen af renter, rentes rente, og renter af renter og rentes rente, som Socialdemokratiet havde skabt. Det, hr. Anker Jørgensen siger, er fuldstændig ved siden af, og det må skyldes, at han simpelt hen ikke forstår en ganske almindelig betragtning af investering i kapitalapparat og dets afkastforløb.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Vi går så over til anden omgang.

Svend Auken (S):

Statsministeren undrede sig over, at jeg havde været utilfreds med hans åbningstale, at jeg havde bebrejdet den, at den var indholdsløs. Han kunne også have citeret mig videre og sagt, at den var perspektivløs, at den ikke annoncerede en gennemtænkt holdning og stillingtagen til samtidens store problemer og fremtidens udfordringer.

Jeg synes, at det, vi har hørt her fra landets statsministers side i en halv times veloplagt talleg, bedre end alle mine argumenter viser rigtigheden i dette udsagn.

Statsministeren vil ikke forholde sig til de alvorlige problemer, der er i det danske samfund i dag. Han vil ikke angive løsninger på fremtidens problemer. Han har ikke noget svar på den svigtende opsparring i vores samfund, bortset fra nogle små opsparingsfremmende ordninger, hvor folk kan flytte penge fra den ene konto til den anden. Han har ikke noget svar på den alvorlige forringelse, der er sket af virksomhedernes konkurrenceevne, som betyder, at danske virksomheder mister markedsandele, som betyder, at eksporten er gået i stå, som betyder, at vi til næste år ikke får nogen nævneværdig forbedring af vores betalingsbalance. Han har heller ikke noget svar på, hvad der skal gøres ved den stigning i arbejdsløsheden, som hans eget økonomiske sekretariat har opgjort til ca. 20.000 på årsbasis til næste år.

Jeg er ked af, at jeg ikke havde tallet for august vedrørende arbejdsløshedsudviklingen, men jeg vil gerne sige til statsministeren, at mine tal, baseret på hvad der er sket sommeren igennem, er korrekte; der har været en stigning i arbejdsløsheden fra maj til juni

og fra juni til juli, men et lille fald igen i august.

Dette kan imidlertid ikke skjule, hvad også arbejdsministeren var inde på, at tallet i arbejdsløsheden er stagneret, og at regeringen selv i dag forudser tendensen til at være til stigende arbejdsløshed. Min frygt er, at vi, når vi diskuterer disse ting, hvis ikke politikken bliver lagt om til næste år, vil have en arbejdsløshed på nøjagtig det samme niveau, som den var i 1982.

Jeg synes, det er ærgerligt også for den politiske debats skyld, at statsministeren ikke forholder sig til de store internationale og nationale problemer. Det ville give en bedre diskussion af holdninger og perspektiver, hvor også forskellen på en konservativ og en socialdemokratisk opfattelse kunne blive trukket klarere frem. Jeg prøvede selv i mit eget indlæg på ni områder at angive, hvad det var, vi ville, og alt sammen fremtidsrettet. Men statsministeren vil kun lege tallege om, hvad der er sket i de seneste år.

Jeg har før sagt, at hvis jeg havde en virkelig dårlig sag, så ville jeg prøve at se, om jeg kunne ansætte statsministeren som min sagfører, men jeg må sige, at jeg ville aldrig bruge statsministeren til at udføre krydsfinerarbejde hjemme hos mig, for magen til kompliceret, uoverskuelig, udokumenteret talopstilling har jeg ikke set.

Statsministeren prøver at tale sig væk fra det enkle forhold, at ved udgangen af 1981, altså ved indgangen til 1982, hvor der skete et skift på regeringsbænkene, var landets gæld til udlandet 123 mia. kr. Det var altså den gæld, vi havde opbygget i hele perioden – som jeg plejer at sige det – fra Erik Menveds tid og op til vor tid, 123 mia. kr. Men i perioden fra 1982 og frem til i dag er denne gæld vokset til knap 250 mia. kr. Men lad det hvile.

Det, der er det helt afgørende, er de problemer, vores økonomi i dag er konfronteret med, og de udsigter, der er, og her er det for billigt – undskyld jeg siger det – at blive ved at sige, at hvis man bare havde ført en anden politik i 1970erne og i 1960erne og i 1950erne, alle de år, hvor statsministeren ikke var statsminister, så ville problemerne være væk i dag. Det passer jo ikke. Folk ved jo godt, hvad der eksempelvis er sket med opsparringen i de seneste år, altså forringelsen af opsparringskvoten. Folk ved jo godt, hvad